

MISSA INICI DE LA SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE MANRESA

Homilia pronunciada a l'altar de Sant Bernat Calbó de la catedral basílica de Sant Pere de Vic, el dia 7 de febrer del 2013

Per segona vegada en aquest curs ens reunim en aquesta capella de la nostra catedral on hi ha les relíquies del sant bisbe de la nostra diòcesi, sant Bernat Calbó, amb la intenció de demanar al Senyor la seva gràcia en l'inici d'una nova visita pastoral a un arxiprestat de la nostra diòcesi. Dintre de pocs dies iniciaré la visita pastoral a les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de Manresa. I aquesta celebració de l'Eucaristia és el primer acte de la nova visita pastoral. Agraeixo ben sincerament la vostra presència per pregar tots junts, al Sr. Arxiprest, Srs. Rectors de parròquies de Manresa, Sr. Degà i membres del capítol, i a tots vosaltres, ben fidels a acompanyar el vostre bisbe que necessita la vostra pregària i la vostra presència, expressió de comunió en la fe, l'esperança i la caritat.

La Paraula de Déu que ens ha estat proclamada serà llum en l'inici d'aquesta visita pastoral. En el fragment de la carta als cristians hebreus hem escoltat com l'autor reflexiona sobre la situació dels cristians en contrast amb el poble hebreu. Per a ell és un privilegi viure en el temps de la nova aliança, comparada amb el de l'antiga, en la qual, en el moment de l'aliança al Sinaí, el mateix Moisès expressava: *Estic esglaiat i tremolo d'esgarripança*. L'aliança nova i eterna es fa realitat en la sang purificadora de Jesús, que ens trasllada per la fe en ell a la ciutat del Déu viu, a la Jerusalem celestial. La situació dels cristians és, doncs, privilegiada; però, al mateix temps, comporta per a nosaltres una més gran responsabilitat. En el verset que segueix el fragment que ens ha estat proclamat trobem quina és aquesta responsabilitat: *Mireu de no refusar el qui ens parla* (He 12, 25).

Aquesta és la primera advertència que ens fa el Senyor en l'inici de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa: que tots nosaltres siguem autèntics oients del qui ens parla, del qui és la Paraula eterna i definitiva de Déu per a tota la humanitat, el qui ha vessat la seva sang preciosa com a aliança eterna i definitiva de Déu amb els homes, Jesucrist, Senyor nostre. Jesucrist, el Mitjancer entre Déu i els homes, l'únic «digne de fe», ha de ser escoltat per tots nosaltres. La seva autoritat és sobirana i s'exerceix sobre la terra i el cel. Els qui la refusen van de dret a la seva perdició. Llegim en el segon concili Vaticà: «L'Església creu que Crist, mort i ressuscitat, proporciona a l'home llum i força per mitjà del seu Esperit, a fi que ell pugui respondre a la seva vocació sobirana; i que sota el cel no hi ha cap altre nom donat als homes en el qual hagin de salvar-se. De semblant manera, creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (GS, 10).

Tots els membres de l'Església tenim el deure d'escoltar Jesús, dia a dia, en la lectura de la Paraula de Déu, entesa en la fe de l'Església, de manera fonamental expressada en el Catecisme de l'Església Catòlica. L'escolta de Jesús té la seva font en la celebració de la litúrgia de l'Església, sobretot en l'Eucaristia, que és la font i el cim de la vida cristiana, el cor de l'Església. Sense l'Eucaristia dominical, celebrada diumenge rera diumenge, els cristians no podem existir. Necessitem l'escolta del Crist vivent en el misteri de la celebració cristiana. ¿Com podem, si no, fer com el cims, que romanen sempre lliures per sobre la boira, si nosaltres no ens deixem il·luminar pel qui és la llum del món? La llum no prové de nosaltres; la llum del món resplendeix en el rostre de Crist ressuscitat vivent en el misteri de l'Església enmig del món. I en Crist nosaltres som la llum del món. I si els qui som llum en Crist, no ens deixem il·luminar pel qui és la llum, com diu Jesús, *que en serà, de gran, la foscor!* (Mt 6,23).

L'Església, vivent en el nostre cor, és misteri de comunió i de missió. L'Església perquè rep la comunió de vida que brolla de Crist, Paraula eterna del Pare, Amor sense fi, és abocada a la missió, a portar Crist al cor dels homes de totes i cada una de les generacions de la història del món, fins a la fi dels segles. A l'evangeli hem escoltat el moment de la primera missió de Jesús als dotze per anar a predicar la Bona Nova del Regne de Déu. L'enviament missioner és especialment per als qui som successors dels apòstols. La visita pastoral és un moment privilegiat d'aquesta missió d'anunci de l'evangeli arreu de la diòcesi. Però també en aquest enviament hi som inclosos tots els creients en Crist, sacerdots, diaques, religiosos, laics, que participem de la missió de l'Església apostòlica amb responsabilitat pròpia. La universalitat de la missió en l'Església, de tots els seus membres, és un dels dons més remarcats en el concili Vaticà II.

L'Església està sempre en camí; no sols en camí a la plenitud de la Jerusalem celestial, sinó també en camí a proclamar als homes d'avui i d'aquí el regnat de Déu, apropant-los amb el testimoni de la paraula i de la vida aquest regne, que no són paraules, sinó gràcia i amor de Déu.

Les instruccions que Jesús va donar als seus deixebles ens recorden a tots nosaltres, també enviats en aquest moment de nova evangelització, les característiques del testimoni evangelitzador de sempre en l'Església. El deixeble missioner de Crist no ha de portar en el cor la pau de la indiferència en el distanciament del món, ni tampoc la pau de la superació del món; sinó la pau que brolla com a gràcia de Déu en el cor del qui posa tota la seva confiança en Déu i en el seu amor. No en les seves obres, la seva intel·ligència, la seva capacitat d'organitzar i planificar, sinó en la pobresa radical del qui sap que tot és do i tot és gràcia. El Regnat de Déu que s'instaura en el cor del qui creu en ell, i allà on el creient viu i estima, no és el regne dels guanys econòmics i socials, de la riquesa i el menyspreu dels altres. El qui solament confia en Déu dona el testimoni de la pobresa humil de l'amor i allà on és present escampa la caritat eficaç i el servei generós, amarats de pau i de reconciliació.

Cal, germans estimats, que ens posem en camí, que deixem les nostres seguretats i sortim als camins dels nostres carrers i places, de les nostres escoles i hospitals, de les nostres cases i les dels veïns, per donar testimoni de Jesús. Els nostres germans i germanes tenen el dret que se'ls parli de Jesús, que se'ls doni el testimoni de la fe cristiana, perquè ells també puguin descobrir en ell el sentit de la vida. Llegim novament en el Concili Vaticà II: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb Encarnat... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit; Abbà, Pare!» (G.S.22).

A sant Bernat Calbó, a qui sempre s'encomanava en cada visita pastoral el venerable bisbe Josep Torras i Bages, li demanem que intercedeixi per aquesta segona visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa, per tal que sigui un moment de gràcia i de comunió. Que el misteri de l'Església es faci ben visible en totes les activitats que han estat programades. Que en el cor de tots els qui formem les parròquies i comunitats d'aquest arxiprestat s'avivi la consciència de deixebles de Crist i de missioners seus per a glòria de Déu i bé dels germans. Que santa Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, oient de la Paraula i estel de l'evangelització, intercedeixi per nosaltres. Amén.